

KULTŪRA

MENAS LITERATŪRA MOKSLAS

Medis žemėje ir danguje

Maklinėdama po *Facebook*'ą, netyčia užtikau savo gimtojo miesto aikštę, renovuotą ir naujai išgrįstą. Kažkaip liūdna pasidarė – kokia ji pilka ir didelė, kam ten gali būt jauku?.. Ir eit, ir stovėt, ir net žiūrėt... nors ir seniau man ji neatrodė ypatingai graži ir atsiminiau tik kažkokius medinius balvonus, lyg ir liaudies meną, lyg ir kičą.

Tiesa, dar buvo medžiai. Žalia lapija lyg saulės peršviečiamas debesis. Ir vėjo balsas lapuose.

O dabar tylu. Sakyčiau – kaip kapinėse. Kur betono luitas patikimai atskyrė mirusįjį ne tik nuo gyvųjų, bet ir nuo lietaus, lapų, paukščių, voratinklų ir spyglių. Ką daryt tokioj negyvoj aikštėj? Marširuot? Rėkaut? Švęst amžiną Haloween'ą?..

Kas tiems žmonėms pasidarė – leipėja dėl miško, rišasi prie medžių, deklamuoja eilėraščius apie Anykščių šilėlį ir tuo pat metu negailestingai šalina medžius iš miestų aikščių ir gatvių, netgi kapinėse reikalauja iškirsti medžius, nes jie meta spyglius ir lapus, nes šaknys lenda iš dirvos ir verčia antkapius. Ką jau kalbėt apie tuos gamtos mylėtojus, kurie mėgsta išversti savo šiukšles vaizdingose pamiškėse.

Išverskit savo šiukšles šitose naujose renovuotose aikštėse – nemanau, kad betono trinkeles tai sujaudintų. O štai medžiai yra gyvi. Jie viską jaučia ir kada nors pasakys, ką apie tai galvoja ir kokio likimo mums linki, jei ir toliau taip beprotiškai mojuosime kirviais ir pjūklais. Gal jie netgi turi sukūrę planą, kaip mums atkeršyti – kai pagalvoju apie medžių šaknis, plyninčias po žeme ištisus kilometrus ir persipynusias su grybų sporomis, pelių ir kirstukų kaukolytėmis, siekiančias gruntinio vandens ir tauriųjų metalų gyslas, o gal net pačią žemės širdį – tai atrodo visai įtikima, juolab kad ir mokslininkai pripažįsta medžius (ir augalus) turint specifinį intelektą ir gebėjimą vienas su kitu komunikuoti.

Ir galbūt medžius sulaiko tik menka abejonė - ką daryti su tais, kurie prisiriša prie jų gentainio ir gina jį savo kūnu, kurie sodina ir laisto jauną ūgliuką, kurie sėdi po medžiu ir ne tautą veda marširuot į naujomis trinkelėmis išgrįstas aikštes, o užsimerkę klausosi lapų šiurenimo kaip gražiausios muzikos?..

Galbūt medžiai išigudrins ateity atskirti žmones pagal jiems vieniems suprantamus požymius. O gal žmonės supras, ką jaučia ir galvoja medžiai. Ir nereikalaus kirsti medžio vien todėl, kad jo šaknys verčia antkapį. Velniop tą antkapį, juk jis ne kas kita, kaip toji betono trinkelė, kuri atskiria gyvąjį nuo mirusiojo kaip vakuumas. O gal tai ne medis, gal mirusysis veržiasi iš tamsos karalystės, gal čia jis pats verčia tą betoną, kuriuo rūpestingieji giminaičiai užbarikadavo jo kūną. Medžiai – tai mūsų mirusieji, kurie ir šaknimis, ir šakomis veržiasi į dangų, į erdvę. O mes norime juos nugalyti ir palaidoti antrą sykį taip giliai, kaip tik įmanoma ir užtrinkelizuoti gausybe gėlių, vainikų ir žvakių plastiko.

Medis tarp dangaus ir žemės, tarp mirusiųjų ir gyvųjų. Jeigu sunaikinsime šią grandį, liksime beorėje tuštumoje.

Aleksandro Macijausko nuotr.

*mylimoji tapo
rudenio medžiu
ir kiekvieną naktį
lietų begirdžiu
ir sena plokštelė
sukasi jame
plaukia medžių lapai
vakaro vyne...*

Rimas Burokas

Renata Šerelytė

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Spaudos, radijo ir televizijos rėmimo fondas 2019 m. suteikė 10 000 Eur paramą šeštadieniui „Draugo“ priedui „Kultūra“, projektui „Lietuvos kultūros sklaida ir kultūros paveldo išsaugojimas bei lietuviybės puoselėjimas pasaulyje“

Šio šeštadienio Kultūros turinys

1-as psl. Renata Šerelytė. Medis žemėje ir danguje • 2-as psl. Algis Vaškevičius. Lietuvos kultūros atašė Karaliaučiuje Raminta Gecevičienė: „Tai buvo sunkūs ir įdomūs darbo metai“ • 3-as psl. Rita Nomicaitė. Muzikos apžvalga. Spalis. Šedevrai: apvalyti, ignoruojami • 4-as psl. Regina Narušienė. Valdovų rūmai – mūsų valstybės simbolis • 6-as psl. Romualdas Kriaučiūnas. Nepažįstama, bet sava nenuorama ant motociklo • 7-as psl. Ieva Marija Mendekaitė. „Scanoramos“ pradžiamokslis • 8 psl. Kultūros kronika

Kitame numeryje: Dokumentinis filmas apie Vladą Terlecką „Pareiga tiesai“ • Naujos knygos

Redaguoja Renata Šerelytė renata.serelyte@gmail.com • Maketuoja Jonas Kuprys

Lietuvos kultūros atašė Karaliaučiuje Raminta Gecevičienė:

„Tai buvo sunkūs ir įdomūs darbo metai“

Kultūros atašė R. Gecevičienė.

Asmeninio archyvo nuotr.

Algis Vaškevičius

Sausio pradžioje savo ketverių metų kadenciją baigia Lietuvos Respublikos generalinio konsulato Kaliningrade (Karaliaučiuje) kultūros atašė Raminta Gecevičienė, čia dirbusi nuo 2016 metų pradžios. Prieš jai išvykstant aplankėme kultūros atašė Karaliaučiuje ir paprašėme jos apibūdinti tuos savo darbo metus, papasakoti apie svarbiausius nuveiktus darbus ir problemas.

Papasakokite plačiau apie save, apie tai, kaip atsidūrėte Karaliaučiuje?

Esu gimusi Panevėžyje, ten baigusi vidurinę mokyklą, po jos įstojau į Vilniaus universiteto istorijos fakultetą ir įgijau istorikės, istorijos ir visuomenės mokslų dėstytojos kvalifikaciją. Po studijų dar dvejus metus dirbau Vilniaus universitete, tada išvykau iš Lietuvos tęsti istorijos mokslų, tapau istorijos mokslų kandidate.

Grįžusi į Lietuvą nuo 2001 metų buvau Jungtinių Tautų plėtros programos ir Lietuvos Respublikos Seimo projekto „Parama rengiant žmogaus teisių rėmimo ir apsaugos nacionalinį veiksmų planą“ vadovė, vėliau vadovavau Jungtinių Tautų plėtros ir Lietuvos Respublikos Seimo programai „Parama įgyvendinant Nacionalinį žmogaus teisių veiksmų planą“. Nuo 2008 m. dirbau Vyriausybės kanceliarijoje, Ministro pirmininko tarnyboje Europos Sąjungos politikos analizės, strateginio planavimo skyriuose. 2013 m. perėjau į Kultūros ministeriją – vadovavau profesionalaus meno ir kūrybinių industrijų departamentui.

„Užkietėjusiam“ biurokratui toks karjeros posūkis išties buvo nelengvas, bet įdomus. Dar didesnis iššūkis buvo 2015 metų rudenį gautas pasiūlymas tęsti dviejų buvusių kultūros atašė Arvydo Juozaičio ir Romano Senapėdžio darbą Karaliaučiuje. Priimti sprendimą reikėjo greitai, o sprendimas toli gražu nebuvo paprastas dėl visiškai kitokio darbo pobūdžio – čia mažai jau įprastos biurokratijos ir labai daug tiesioginio kontakto su pačiais įvairiausiais kultūros, meno, žiniasklaidos atstovais. Kita vertus, ir sudėtinga politinė situacija su kaimynine šalimi kėlė nerimą ir pagrįstą baimą, ar pavyks čia, Karaliaučiuje, ką nors reikšmingo nuveikti plėtojant kultūrinius ryšius. Taip ir atvykau „neramia širdimi“ 2016 m. sausį tiesiai į Sausio 13-osios minėjimą.

Ar kultūros atašė pareigybė šiame krašte Lietuvai yra labai svarbi?

Taip, tai vienas iš prioritetų turint galvoje šio krašto istorinę praeitį, kultūros paveldą – juk čia mūsų literatūros ištakos, lietuviybės šaknys, čia gimė pirmoji lietuviška knyga, iš čia spaudos draudimo metais į Lietuvą keliavo lietuviškos knygos, kiti leidiniai.

Kas buvo sunkiausia per visus tuos ketverius darbo metus?

Sunkiausi buvo pirmieji kadencijos metai – nauji ryšiai, „neišbandyti“ veikloje partneriai, gana neįprastos renginių organizavimo, planavimo tradicijos. Taigi, teko patirti ir nesėkmių – ne visi renginiai pavyko, kai kurie nesulaukė tokio žiūrovų skaičiaus, kokio tikėjomės, kai kurie, priešingai, maloniai nustebino. Ta pažintis su šalies kultūrine aplinka, jos specifika, auditorijų poreikiais ir derinimas su Lietuvos profesionalaus meno interesu konkrečioje šalyje – centrinė kiekvieno kultūros atašė pradžios darbo ašis. Kuo greičiau ir sėkmingiau praeini šį etapą, tuo daugiau laiko lieka išties rezultatų veiklai. O laiko yra ne tiek ir daug – atašė kadencija trunka tik ketverius metus. Manau, kad man buvo lengviau, nes „ledus pralaužė“ mano pirmtakai, atvykusi aš jau turėjau informaciją apie kultūros įstaigas, su kuriomis susiklostė geri kūrybiniai santykiai.

Džiaugiuosi, kad darbo pradžioje buvo nemažai žmonių, kurie padėjo, patarė, geranoriškai žiūrėjo ir vertino darbą. Labai svarbu, kad Karaliaučiaus krašto kultūros bendruomenė gana gerai žino Lietuvos dailininkus, rašytojus, muzikantus, ypač vyresnės kartos, Lietuvos menas čia labai gerai vertinamas. Tad man buvo nesudėtinga organizuoti parodas, kūrybinius susitikimus, koncertus – beveik visada buvo galima rasti tinkamas erdves ir žinojau, kad mūsų atlikėjai bus šiltai priimti ir įvertinti. Maloniausia būna, kada atlikėjai sugrįžta...

Deja, ne visos veiklos sritys džiugina: viena

svarbiausių veiklos sričių – lietuviškojo literatūros ir kultūros paveldo išsaugojimas, aktualizacija, sklaida yra sunkiausiai įgyvendinamas tikslas. Pastaraisiais metais bet koks bandymas įamžinti žymius Mažosios Lietuvos veikėjus, gyvenusius ir kūrusius šiame krašte, atidengiant jiems atminimo ženklus, nesulaukia vietinės valdžios pritarimo. Ryškiausias pavyzdys – K. Donelaičio 300-osioms gimimo metinėms paminėti sukurta atminimo lenta. Dar 2014 m. buvo planuota atidengti memorialinę lentą Baltijos federaliniame I. Kanto universitete, bet iki šiol to nepavyko padaryti – atsiranda daugybė formalių priežasčių, atsirasinėjimų, o rezultato taip ir nėra.

Prieš porą metų buvo parengtas bareljefo projektas pirmojo Karaliaučiaus universiteto teologijos profesoriaus, vieno iš mūsų raštijos pradininkų Stanislovo Rapolionio atminimui. Bareljefui buvo žadėta vieta Karaliaučiaus katedroje – deja, vėl prasidėjo nesibaigiantys susirašinėjimai, formalumai, nepagrįsti reikalavimai ir rezultato vėl nėra.

Pamenu ir dar vieną kuriozinę situaciją – Lietuvai buvo pasiūlyta čia rengiamam dokumentinių filmų festivaliui parinkti kokį nors filmą, kartu su organizatoriais atrinkome labai pagal temą tinkančią juostą „Knygnešiai“, sukurta airių režisieriaus, filmuota šiame krašte. Iš pradžių tai buvo sutikta labai džiaugsmingai, o vėliau išgirdome, kad filmo negalėsime rodyti. Režisierius niekaip negalėjo suprasti, kodėl apie XIX amžiaus pabaigos – XX amžiaus pradžios istorinius įvykius, spaudos draudimą ir knygnešius pasakojantis filmas pasirodė politiškai netinkamas, bet niekas į šį klausimą taip ir neatsakė, o filmas buvo išimtas iš programos.

Galima būtų minėti ir kitus panašius atvejus, dėl kurių apmaudu ir skauda širdį, bet norisi tikėti, kad visi šie trukdžiai anksčiau ar vėliau baigsis.

Kai tokia padėtis ir tokios aplinkybės, ką pavyko padaryti puoselėjant lietuvišką kultūrą, švietimą?

Bet kurioje situacijoje visada yra išeitis, svarbu

Kultūros atašė stengiasi pati įamžinti renginius.

A. Vaškevičiaus nuotr.

nenuleisti rankų ir veikti galimybių ribose. Tad organizuojame renginius, parodas bibliotekose, muziejuose, kviečiame atlikėjus iš Lietuvos, kuriuos čia vertina ir kurių koncertai yra lankomi. Kai pernai buvusi Karaliaučiaus dailės galerija tapo Vaizduojamojo meno muziejuje, Lietuva buvo pirmoji užsienio šalis, surengusi čia parodą „Šimtmečio kolekcija“, skirtą Nepriklausomybės atkūrimo 100-osioms metinėms. Paroda veikė visą mėnesį, joje eksponuota apie 160 lietuvių autorių tapybos, grafikos, tekstilės ir kitų darbų, ji sulaukė gerų įvertinimų vietos žiniasklaidoje.

Pats Karaliaučius yra „išlepintas“ įvairių renginių, koncertų, parodų, tačiau kituose krašto miestuose viso to gerokai mažiau, ir čia mus džiaugs-

Nukelta į 3 psl.

Atkelta iš 2 psl.

mingai priima, sulaukiame daug lankytojų. Norėčiau paminėti puikų Gumbinės (Gusevo) kraštotyros muziejų, jo energingą ir kūrybingą kolektyvą, kurio dėka mums pavyko organizuoti įsimintinas parodas. Tikiuosi, kad ir toliau tie ryšiai išliks.

Dar viena lietuviškos kultūros salė – Kranto (Zelenogradsko) biblioteka. 2018 m. čia įkurtas klubas „Lituanika“, miesto gyventojai noriai mokosi lietuvių kalbos, susipažįsta su Lietuvos istorija, tradicijomis, etnokultūra, bibliotekoje sukauptas A. ir F. Kuršaičių archyvas, atidarytas lietuviškos literatūros skyrius. Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus viešosios bibliotekos dėka galime aprūpinti Kranto biblioteką naujausiais leidiniais. Organizuojame Lietuvos dailininkų parodas, susitikimus su rašytojais, poetais.

Užmegzti puikūs kontaktai su koncertinėmis įstaigomis – simfoniniu orkestru, filharmonija. Lietuvos muzikantai, dainininkai tradiciškai dalyvauja svarbiausiuose muzikiniuose festivaliuose. Pastaraisiais metais į tradicinį vaikų ir jaunimo festivalį „Muzikinis pavasaris“ atvyksta Lietuvos M. Rostropovičiaus labdaros ir paramos fondo remiami jaunieji talentai. Norėčiau paminėti porą atlikėjų, sužavėjusių visus, kam teko išgirsti jų atliekamus kūrinius – tai Rokas Makštutis ir Agnė Gečaitė. Net neabejoju, kad šie jaunuoliai garsins Lietuvos vardą žymiausiose pasaulio scenose.

Apibendrinama norėčiau pabrėžti, kad svarbiausia yra išsaugoti žmogiškuosius kontaktus, tarpkultūrinius ryšius, nes tai yra pagrindinė sėkmingo darbo kultūros srityje sąlyga.

Šiomet pagaliau pradėtas K. Donelaičio memorialinio muziejaus Tolminkiemyje remontas, kurio laukta jau daug metų. Ką jums reiškia tas faktas?

Štai čia ir yra tas daugelio žmonių atkaklaus darbo „nenuleidžiant rankų“ pasiekto rezultato pavyzdys. Kliūčių buvo labai daug, kartais atrodė, kad viskas veltui, bet norėčiau paminėti Kristijono Donelaičio draugijos pirmininką Gintarą Skamaročių, nes jis buvo vienas iš tų, kurie nesustoja prieš jokius barjerus ir jo atkaklumo dėka bei, aišku, visų projekto partnerių pastangų dėka turime gerą rezultatą – gautas Europos Sąjungos fondų finansavimas, kuris leis suremontuoti kunigo namą, bažnyčioje įrengti šildymą, daug ką atnaujinti, ir šie darbai jau prasidėjo iš karto po muziejaus 40-mečio minėjimo spalio viduryje.

Karaliaučiaus kraštas turi tik šį vienintelį literatūrinį muziejų, kuris yra istorijos ir meno muziejaus filialas. Jo darbuotojai gerai supranta K. Donelaičio reikšmę ir Lietuvai, ir visai Europai, tad tikiuosi, kad darbai vyks sėkmingai ir po dvejų metų galėsime lankyti atnaujintą, modernų muziejų, kaip yra planuojama.

Viltinai nuteikia ir pastaruoju metu išaugęs lankytojų skaičius, vis daugiau turistų iš Lietuvos apsilanko K. Donelaičio memorialiniame muziejuje. Renovuoti muziejų svarbu, bet dar svarbiau, kad čia lankytųsi žmonės, kad muziejus taptų traukos centru ne tik lietuviams, bet ir visiems besidomintiems šio krašto istorija, kultūriniu paveldu. Svarbu, kad nepamirštume K. Donelaičio, nepamirštume jo parašytų „Metų“, nepamirštume ir pačios Mažosios Lietuvos, davusios mums tiek daug. □

Muzikos apžvalga. SPALIS

Šedevrai: apvalyti, ignoruojami

Rita Nomicaitė

Ypatingų sukaktuvių sulaukė kompozitoriai Feliksas Romualdas Bajoras ir Alvydas Jegelevičius. Keturių šimtmečių lietuvių muzikos spektrą pateikia neseniai pasirodžiusi ansamblio „Musica humana“ kompaktinė plokštelė.

Kompozitoriui Feliksui Romualdui Bajorui spalio pradžioje sukako 85-eri. F. R. Bajoras – garbingiausių Lietuvos Valstybinės bei Nacionalinės kultūros ir meno premijų laureatas. Taip pat šis kompozitorius pelnė daugelį atskirų apdovanojimų už skirtingų žanrų kūrinius (už muziką dramos spektakliams ir kt.). Tačiau sovietmečiu mūsų autoriams nebuvo leidžiama prisistatyti užsienyje, didžiausių pastangų ir apskrumo dėka išsiverždavo pavieniai kūriniai. Net Lenkijos kolegos, jausdami pareigą padėti lietuvių muzikams, turėdavo griebtis įvairiausių gudrybių jiems pasikviesti. Menininkų žeminimą sovietų režimo laikais taip pat atskleidžia istorija, susijusi su F. R. Bajoro 3 veikslių opera-baletu „Dievo avinėlis“ (1982). Pagal Rimanto Šavelio to paties pavadinimo romaną parašytas veikalas kalba apie žmogaus vertybes, pasirinkimus ir savijautą ištvirtinant sovietų valdžiai.

„Ar taip gali būti? Brolis broli...“ – pirmieji veikalo žodžiai... Nepaisant to, kad romanas buvo publikuotas, t.y. patvirtintas Glavlito, pilnai pastatytos operos neišvydome. Iki šiol! O juk tai veikalas, vertas atstovauti mūsų nacionaliniam menui Nacionaliniame operos ir baletų teatre, rodant nuolatos, laikas nuo laiko atnaujinant pastatymą. Operos žanras apskritai laikomas aukščiausia tautos kūrybinių jėgų išraiška, kadangi sutelkia pagrindines meno šakas: literatūrinį šaltinį, iš jo kilusį savarankišką kūrinių – libretą, keletą dailės sričių (scenografija, kostiumai), dramatinę vaidybą. Grandiozinėje F. R. Bajoro operoje lygia greta dar sumanyta baletų ir pantomimos linija, ir ne fragmentinė, publikai prablaškyti, bet ištisinė. Jos paskirtis taip pat daugiabriaunė – vaizduoti gyvų ir žuvusiųjų personažų dvasias ir kt. Genialų teatro jausmą turintis kompozitorius numatė gausų ir prasmingą scenos reginį (antai veikalas baigiamas gaisro scena). Bet svarbiausia – labai gera, ypatingai paveiki muzika!

Niekšiška pasibaigusius žygius operą-baletą pastatyti LNOBT aprašė pats kompozitorius unikalaus pobūdžio literatūrinio veikalų „Opera“, perpasakodamas visus svarstymus komisijose ir meno tarybose. Šis dramaturginis šedevras publikuotas „Krantuose“ (1989, Nr. 5) ir monografinėje straipsnių rinktinėje „Feliksas Bajoras“ (Vilnius, 2002; deja, sudarytoja nubraukė visų veikėjų pavardes). Neištveręs patyčių, 1984 m. liepą F. R. Bajoras pabėgo į New Yorką (JAV). Kilus Sąjūdžiui grįžo į tėvynę, pargabendamas išgelbėtą Vytauto Bacevičiaus archyvą, kitų išeivių kompozitorių kūrinių partitūras. Šios natos tapo pagrindu surengti išeivių muzikos festivalį „Sugrįžimas“, kurio sumanytojas ir pagrindinis organizatorius buvo F. R. Bajoras. Vienintelis toks festivalis istorijoje įvyko 1989 gegužę, jo metu nuskambėjo penki simfoninės ir kamerinės muzikos koncertai.

Veiklus idealizmas yra pamatinis F. R. Bajoro asmenybės bruožas. Idealizmas palaiko šio menininko dvasios gaivą. Amžinuojų gyvenimu neabejojantis, knygoje ir videofilmuose ieškantis jo pavidalų kompozitorius sako, kad nejučiant egzistencijos tęstinumo nėra prasmės nė vargti čionai, žemėje. Tokiomis temomis F. R. Bajoras dalijasi su bičiuliais, jas skleidžia savo kūryba. Pavyzdžiai iš ilgo jo kūrinių sąrašo (visas sąrašas išvardija per 200 kūrinių) – oratorija „Varpo kėlimas“ Jono Strielkūno eilėmis; tradicinių mišių – suaugusiųjų ir vaikų – muzika; religiniai kūriniai chorui („Paslaptis“ JAV gyvenusio kun, Jono Gutausko eilėmis), solo balsui ir instrumentams („Pater noster“ liturginiu tekstu); religiniai instrumentiniai opusai („Momenti sacri“).

Keletą kūrinių F. R. Bajoras parašė įkvėptas JAV gyvenusio libaniečio poeto mistiko Gibran Kahlil tekstų: „Aš

Felikso Bajoro dedikacijų vakaro afiša

Ansamblis „Musica humana“ kompaktinė plokštelė

buvau tarsi migla” balsui solo ir instrumentų ansambliui, „It Is” mišriam chorui a cappella, V simfonija solo balsui ir simfoniniam orkestrui. Įdomu, kad simfonijoje kartu panaudotos ir Biblijos mintys (tarp kitko, premjerą dainavo Asmik Grigorian). Sielos kelionė į kitus pasaulius simbolizuoja veikalai „Exodus” Nr. 1 ir Nr. 2 simfoniniam orkestrui, „Slenkstis” smuikui solo. Senųjų mitų dvasia transformuojama kūriniuose „Žodžiai ir magija” balsui ir trombonui (Dainiaus ž.), „Sideralis” fortepionui, „Saulės takas” styginiams, žymiausiame šio kompozitoriaus kūrinyje „Sakmių siuita” balsui ir fortepionui pagal lietuvių sakmes.

Opusu „Iš ten” styginių orkestrui prasidėjo F. R. Bajoro 85-erių metų sukakčiai skirtas autorinis koncertas, įvykęs spalio 24 d. Šv. Kotrynos bažnyčioje. Vakaras parengtas inicijavus Donatui Katkui, F. R. Bajoro muziką vertinančiam dar nuo tada, kai griežė altu Valstybiniame Vilniaus kvartete. Įkūręs Šv. Kristoforo kamerinį orkestrą ir tapęs jo meno vadovu bei dirigentu, D. Katkus tęsė lietuvių muzikos sklaidos misiją. F. R. Bajoro jubiliejinio koncerto didžiąją dalį sudarė kūriniai, kuriuos orkestras jau turi įsodinęs į savo repertuarą, buvo atlikę, o keletą ir įrašęs. Štai ir šį vakarą nufilmavo Lietuvos televizija. Tiesa, dabar koncertą dirigavo naujasis orkestro meno vadovas ir dirigentas Modestas Barkauskas.

Pjesė „Iš ten” – sudėtingos dramaturgijos, filosofuojanti, kupina įvairių minčių lyg meditacija. Pasak rengėjų, girdėjome kūrinių premjerą, bet tai tik dalinė tiesa, nes šis opusai – kūrinių, skirtų grafikui Vytautui Valiui atminti, versija. Apie tai kalba ir pats kompozitorius, o muzikos istorija žino ne vieną kūrinių redakcijos, versijos reikšmingą premjerą.

Nukelta į 8 psl.

VALDOVŲ RŪMAI – MŪSŲ VALSTYBĖS SIMBOLIS

JAV LB Tarybai JAV LB XXII Tarybos II sesijai Valdovų Rūmų paramos komiteto JAV ataskaita už 2018–2019 m.

Regina Narušienė

Lietuvos Valdovų rūmų atkūrimas Vilniaus Žemutinės pilies teritorijoje yra vienas ambicingiausių atgimusios Nepriklausomos Lietuvos veiklos projektų. Nepriklausomybės metais atkurtoji Lietuvos valdovų istorinė rezidencija – mūsų ilgaamžės valstybės simbolis ir nacionalinio pasididžiavimo objektas, Vilniaus – Lietuvos istorinės sostinės – atpažinimo ženklas, bylojantis Lietuvos suverenumą, lietuvių tautos šimtmečių kovą už laisvę. JAV lietuviai nuo pat pradžios aktyviai prisidėjo prie šio ambicingo projekto įgyvendinimo, telkę lėšas per JAV sukurtą VR atstatymo paramos komitetą. Nuo 2003 metų komitetas ne tik rinko lėšas Valdovų rūmų atstatymui paremti, tačiau jau surinktas lėšas investavo į atskirų menių bei VR interjero įrengimą ar apipavidalinimą.

Šiuo metu Valdovų rūmų atstatymui einant į pabaigą, lieka vis mažiau projektų, prie kurių galime prisidėti finansiškai. Ieškome įvairių galimybių panaudoti likusias lėšas tiksliai ir naudingai. Pirmumą teikiame projektams, kurie įgyvendinami pačiuose rūmuose, įrengiant jų interjerą, dekoruojant menes ir VR aplinką ar atskirus architektūrinius rūmų elementus.

2019 m. vasarą, pasitinkant Valstybės (Lietuvos karaliaus Mindaugo karūnavimo) dieną, buvo baigtas įgyvendinti dar vienas mūsų komiteto finansuotas projektas. Artėjant šiai išimintinai dienai iškilmingai buvo pristatytas atkurtas naujas VR pietinio fasado vartų portalas, papuoštas paausuoju ir pasidabruotu kartušo herbiniu Lietuvos skydu su Vyčio ženklu. Atkurtasis Valdovų rūmų architektūrinis elementas, buvo žinomas iš daugelio rašytinių šaltinių ir dailininkų, tokių kaip Pranciškus Smuglevičius, Martynas Knakfusas (Marcin Knackfus) kūrinių ir išlikusio istorinio paveldo fragmentų. Šių vartų dekoru detalės atkūrimo projekto autoriai – dailininkas Arvydas Každailis ir skulptorius Rokas Naujalis.

Valdovų rūmų paramos komiteto narė Regina Narušienė (k.) ir Milda Napjus prie atkurto pietinio vartų portalu su Vyčio ženklu

Naujai atkurtasis pietinio fasado vartų portalas, papuoštas paausuoju ir pasidabruotu kartušo herbiniu Lietuvos skydu su Vyčio ženklu.

Komitetui buvo pateiktos kelios idėjos ir projektai, kuriems įgyvendinti reikėjo finansinės paramos. Įvertinę galimybes, nutarėme ir pasirinkome finansuoti būtent šios architektūrinės detalės su Vyčio ženklu projektą. Kazickų fondas taip pat parėmė šį projektą 5.000 dolerių auka.

Atkurtų Valdovų rūmų pietinio portalo atkūrimo projektą su kartušo matmenų sprendimais parėngė Projektavimo ir restauravimo instituto architektė Rūta Grigienė, o visus darbus pagal šį projektą koordinavo Valdovų rūmų muziejaus direktoriaus pavaduotojas Eduardas Kauklys. Atkūrimo projekto įgyvendinimas buvo patikėtas Simono Jonaičio vadovaujama restauravimo įmonei „Rūpintojėlis“, o subtilius Vyčio auksavimo bei sidabravimo darbus atliko žinomas restauratorius Arvydas Paulionis, kurio rankomis jau buvo papuoštas ne vienas istorinės vertės objektas. Restauratorius yra auksavęs Šv. Kazimiero koplyčios skulptūras bei daugelį kitų vertingų meno kūrinių.

Atkurtas portalas su dekoruotu herbiniu kartušu – ne vienintelis Valdovų rūmų pietinio fasado meninis akcentas. Prieš daugiau nei penkerius metus šio fasado mažasis bokštelis pasipuošė išpūdingu saulės laikrodžiu, kurio sukūrimą per Valdovų rūmų paramos komitetą parėmė žymi lietuvių užsienio lietuvių JAV kultūrininkė, dosni Valdovų rūmų muziejaus rėmėja Milda Skučas-Napjus su sūnumi Eriku, o darbus koordinavo Valdovų rūmų paramos fondo vienas steigėjų ir ilgametis jo vadovas, Valdovų rūmų muziejaus rėmėjas ir eksponatų dovanotojas Edmundas Kulikauskas. Vėliau tų pačių mecenatų dėka bokštelio stogas pasidabino ir paausuoju smaile, o pernai ant didžiojo pietinio fasado bokšto stogo smailės nutūpė šv. arkangelą Mykolą vaizduojanti paausuoja vėtrungė.

Pernai, 2018 m., Valdovų rūmuose atidarytos dvi ekspozicijos: viena virtuali – kompiuterinė, pristatanti JAV Valdovų rūmų paramos veiklą ir JAV lietuvių indėlį į šių rūmų atstatymą bei trumpai supažindinanti su JAV Lietuvių Bendruomenės veikla bei indėliu, kovojant už Lietuvos valstybingumą atstatymą. Antroje parodoje lankytojams matoma Aukotojų garbės lenta su aukotojų pavardėmis, VR komiteto pagamintas ir Valdovų rūmams padovanotas Tūkstantmečio varpas, atkartojantis JAV lietuvių dovanoto, Kaune esančio Laisvės Varpo idėją. Kaip tik šioje salėje buvo numatyta nedidelė ekspozicija.

Parodėlei, pagal Valdovų rūmų administracijos pageidavimą, buvome paruošę ir truputį platesnį JAV lietuvių veiklos pristatymą, surinkę unikalių eksponatų, nuotraukų, rodučių, dokumentų, kurie atspindėjo JAV lietuvių paramą įtvirtinant Lietuvos valstybingumą. Keletą svarbesnių parodai skirtų rodučių specialiai užsakėme pagaminti pas Lietuvos

dailininkus ir meistrus. Iš viso paruošėme ir pristatėme 56 rodučius: knygas, dokumentus, foto ir kt. Šiai planuotai parodai buvo sukurtas ir specialiai pagamintas, tikslus Washingtono bazilikoje esančios Šiluvos Dievo Motinos koplyčios modelis. Modelį pagal iš Washingtono bazilikos gautus tikslus planus per gana trumpą laiką pagamino žinomas Lietuvos menininkas Eimantas Ludavičius.

Pirmoji kompiuterinė paroda – programa veikia nuo 2018 m. vasaros ir ją galima matyti, susipažįstant visiems lankytojams. Antroji ekspozicija pristatyta ir įgyvendinta tik minimaliai, Valdovų rūmų administracijai pakeitus planus. Jos įgyvendinimas atidėtas vėlesniam laikui, šiuo metu vyksta planų derinimas, tačiau dėl galutinės datos dar nesutarta. Sprendžiamas ir Washingtono bazilikoje esančio Šiluvos Dievo Motinos koplyčios modelio saugojimo vietos parinkimas. Modelis buvo gamintas specialiai Valdovų rūmų ekspozicijai kaip dovana, bet paaiškėjus, kad administracija nerodo noro jo eksponuoti, nutarėme ieškoti kitų galimybių ją pastoviai rodyti besidomintiems. Jau beveik galutinai sutarta, jog šis specialus kūrinys ras prieglobstį netoliese esančiame Bažnytinio meno muziejuje. Beliko suderinti kelis būsimo perdavimo sutarties punktus.

Rengiant šią dviejų ekspozicijų pristatymą ir kaupiant eksponatus parodai, paaiškėjo, kad labai daug svarbios ir vertingos medžiagos lieka nepaliesta ir ji net nematoma, nežinoma guli kažkur archyvuose. Tuo tarpu apie JAV lietuvių veiklą, gaivinant Lietuvos nepriklausomybę ir valstybingumą, kovojant už jos įtvirtinimą ir Lietuvoje, ir pasaulyje, mažai kas žinoma ar atsimenama. Todėl kilo idėja likusią medžiagą pristatyti knygoje, skirtoje Lietuvos valstybės atstatymo šimtmečio jubiliejui.

Pernai, pasitarę su Valdovų rūmų paramos komitetu JAV, dalį svarbios dokumentinės medžiagos sudėjome į 560-ties puslapių knygą, kurią 2018 m. birželio pabaigoje išleido „Vagos“ leidykla. Šiame leidinyje publikuoti svarbiausi JAV lietuvių istoriniai dokumentai, nuotraukos, kita reta istorinė medžiaga, išsibarsčiusi po visą Ameriką specialiuose archyvuose, bibliotekose, muziejuose, o taip pat ir privačiuose rinkiniuose, kolekcijose. Daugumą jų surinkti ateityje bus nepaprastai sunku ar netgi neįmanoma.

Šioje knygoje skaitytojai ras įvairių JAV institucijų ir JAV LB dokumentų, diskusijų, straipsnių, korespondencijos ir komentarų, susijusių su ilgamete JAV lietuvių veikla Lietuvos labui. Knygos leidėjas – Valdovų rūmų paramos komitetas JAV – tikisi, kad nauja dokumentų knyga padės geriau suvokti ir įvertinti, kiek daug pastangų dėjo Amerikos lietuviai, siekdami prisidėti prie Lietuvos valstybingumo at-

Atkelta iš 4 psl.

kūrimo ir įtvirtinimo, pradedant XIX amžiaus pabaiga ir baigiant šiomis dienomis. Mūsų knyga išdalinta 72 Lietuvos bibliotekoms, 40 knygų palikta Valdovų rūmuose kaip dovana. Taip pat knygos įteiktos PLB valdybai, Lietuvos Seimo nariams, Lietuvos Vyriausybei bei visoms ministerijoms, Valdovų rūmų paramos komiteto nariams bei asmenims, organizacijoms ir lietuviškoms institucijoms, talkinusioms ruošiant šią knygą.

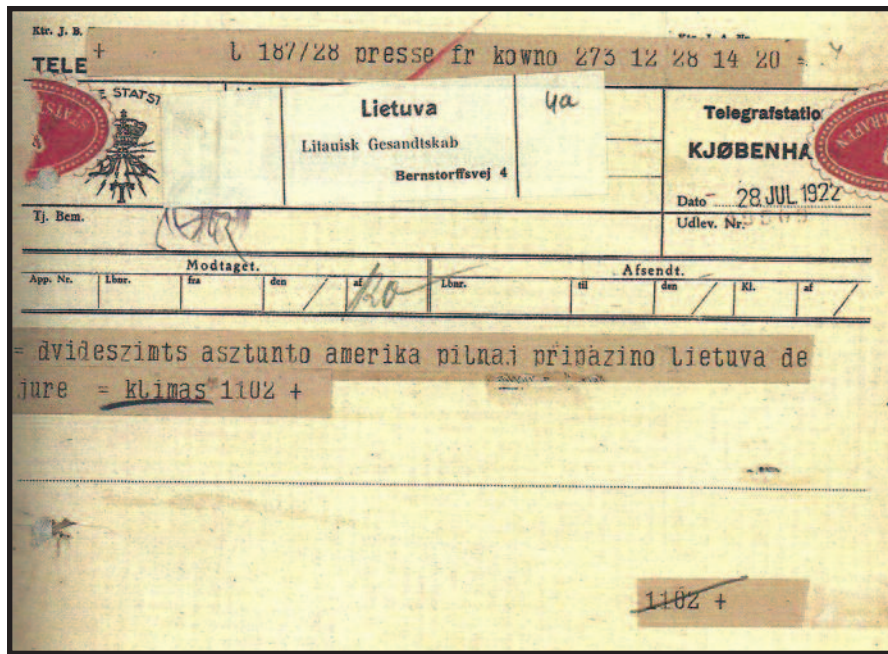
Knyga įteikta prez. V. Adamkui, prezidentei D. Grybauskaitei, kardinolui A. Bačkui, arkivyskupui G. Grušui, senatoriui Richard Durbin ir Kongreso nariui John Shimkus, kitiems JAV Kongreso nariams, JAV ambasadoriui ir konsulams, universitetams, istorijos profesoriams ir atskiriems tyrinėtojams, besidomintiems JAV lietuvių veikla. Knygas dar galima nusipirkti „Drauge“ Čikagoje ir „Vagos“ knygynuose Lietuvoje. „Vagos“ knygynams perduota pardavimui 180 knygų. Diskutavome, ar leiti

2018 m. Valdovų rūmų paramos komiteto išleista knyga „JAV lietuvių indėlis atkuriant Lietuvos valstybingumą“.

elektroniniu formatu. Knyga registruota ir priimta „Library of Congress“ – Europos Reference division.

Dėjome daug pastangų išleista knygą pristatyti kiek galima plačiau Lietuvoje. Knygos pristatymai vyko M. Mažvydo bibliotekoje, Vyriausybės rūmuose, VDU Kaune, PLB pirmininkų suvažiavime. Ypač iškilmingai knyga buvo pristatyta M. Mažvydo bibliotekoje. Pristatyme dalyvavo knygos sumanytoja ir įgyvendintoja R. Narušienė, prof. Juozas Skirius, Arūnas Pemkus, doc. dr. Darius Kuolys, kun. Antanas Saulaitis. Renginį vedė Nacionalinės bibliotekos Dokumentinio paveldo tyrimų departamento Lituanistikos skyriaus vyriausioji tyrėja dr. Dalia Cidzikaitė. Renginyje taip pat skambėjo poeto Kazio Bradūno eilės, kurias skaitė jo dukra Elena Bradūnaitė-Aglinskienė. Renginio dalyviai taip pat galėjo apžiūrėti Lietuvos valstybingumo šimtmečiui R. Narušienės

Petro Klimo telegrama apie JAV *de jure* pripažintą Lietuvą, 85 psl.

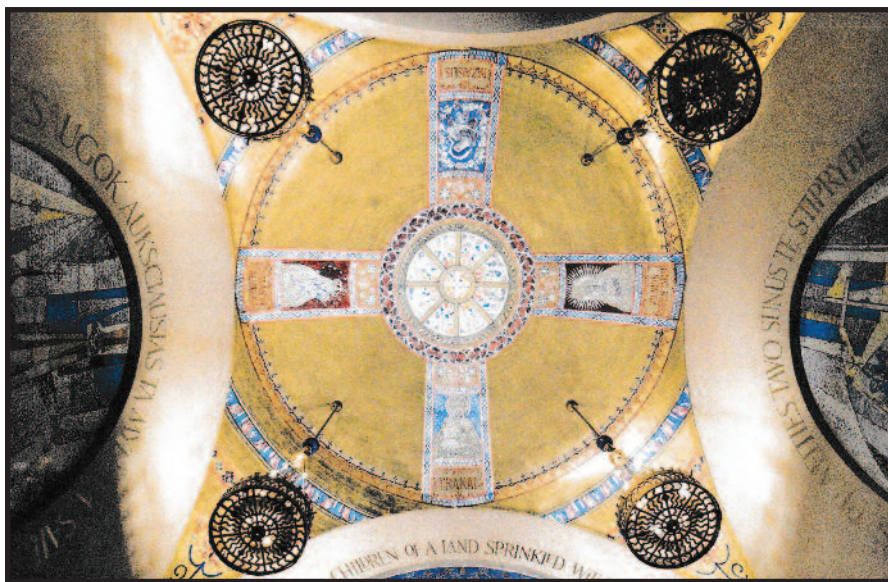
parengtą parodą, kurioje buvo atspindėta lietuvių kultūrinė, politinė ir visuomeninė veikla JAV.

2018 m. gruodžio 7 d., knyga buvo pristatyta Kauno visuomenei prezidento Valdo Adamkaus bibliotekoje-muziejuje (S. Daukanto g. 25). Renginyje dalyvavo knygos sudarytoja, JAV teisės daktarė, advokatė, Valdovų rūmų paramos komiteto JAV pirmininkė, buvusi Pasaulio Lietuvių Bendruomenės pirmininkė Regina Narušienė, VDU rektorius Juozas Augutis, žurnalistas, humanitarinių mokslų daktaras, VDU Viešosios komunikacijos docentas dr. Mykolas Drunga, A. Adamkaus bibliotekos direktorius Arūnas Antanaitis bei buvęs „Margarito“ radijo laidų vedėjas, visuomenininkas Leonas Narbutis. Prašoma šią knygą pristatyti šį rudenį vykstančiame Mokslo ir kūrybos simpoziume Lietuvoje.

VR paramos komiteto izde jau liko mažai lėšų, tad neplanuojame daugiau finansuoti jokių projektų, tik stengsimės įvykdyti jau duotus įsipai-

reigojimus. Šių metų pabaigoje planuojame užbaigti komiteto veiklą. Visada malonu ir gera priminti, kad šio komiteto lėšomis buvo įgyvendinta nemažai gražių projektų atstatomuose Lietuvos Valdovų rūmuose.

Komiteto finansuoti projektai: Komitetas pasirinko ir išpareigojo iš VR rėmėjų surinktų lėšų finansuoti VR Gotikinės menės įrėšimą ir darbų apmokėjimą. 2009 m. buvo paklotos Gotikinės salės keraminės grindys, gavus patvirtinimus apie atliktus darbus VR paramos JAV komitetas apmokėjo darbų atlikimą. Taip pat komitetas finansavo Gotikinės menės koklinės krosnies atstatymą ir atliktus darbus. Komiteto sukauptomis lėšomis buvo finansuoti ir apmokėti kiti Gotikinės menės interjero darbai ir įrengimai: skliautų nerviuros (stiukas), skliautų nerviurų profiliuotų plytų kopijų in-tarpų gamyba, Gotikinės salės langų vitražinis ištiklinimas apvaliais stiklais, jų atgaminimas pagal archeologų surastus XV, XVI, XVII a. senųjų rūmų langų vitražinius pavyzdžius. Taip pat

Koplytėlės vidus iš arčiau

JAV komitetas finansavo gotikinių metalu kaustytų ažuolinių durų gamybą. Iš šio komiteto surinktų aukų buvo finansuota dviejų Gotikinės salės šviestuvų gamyba.

Didžiojoje renesansineje menėje finansuotas austro frizo dizainas, turintis Lietuvos valstybės, 10 apskričių ir 60 savivaldybių heraldinius ženklus. Taip pat trečiojo aukšto antikameros sieninės tapybos darbai – herbinis frizas, kuriame pavaizduota žymiausių XV–XVII a. Lietuvos didikų giminių 23 herbai. Iš komiteto surinktų lėšų išpareigota apmokėti Gotikinės menės skliautų raktinių akmenų su herbais gamybą ir paruošimą. Komiteto narė Milda Napjus su sūnum Eriku Napjus per VR paramos komitetą JAV savo asmeninė auka finansavo Saulės laikrodžio projekto sukūrimą ir gamybą, taip pat jo bokštelio smailės gamybą. Taip pat M. Napjus lėšomis bus pagamintas Valdovų rūmų maketas. Stefa Urban paskyrė 10 000 dolerių dviems VR leidinams. Egidijus ir Vida Radvenieniai iš Kalifornijos finansavo operos „La Gara“ libreto knygos išleidimą (10 000 dolerių).

2015 m. metais komitetas taip pat suteikė paramą Valdovų rūmų šešiolikos infoterminalų programavimui ir dizaino darbiui. Šiuose terminaluose lankytojas galės susipažinti su Valdovų rūmų istorija, rinkiniais, kultūros vertybėmis ir taip pat rėmėjais.

Visos surinktos ir dar jokiems projektams nepanaudotos lėšos yra laikomos Merril Lynch institucijoje. Šiuo metu Valdovų rūmų paramos komiteto JAV sukauptų lėšų banko sąskaitoje pagal 2019 m. birželio 30 d. pateiktą ataskaitą yra 1 256.00 eurai.

Šiuo metu VR paramos komitetui atstovauja 9 nariai: Algimantas Gustaitis (JAV LB valdybos atstovas), Regina Narušienė (pirmininkė), Milda Napjus, Vaiva Ragauskaitė, Marija Remienė, Violeta Rutkauskienė (sekretorė), Laima Žliobienė, Dalia Badarienė, Audronė Užgirienė (įždininkė), visi aktyviai ir daug dirbantys Valdovų rūmų atstatymui pritariantys žmonės. Liūdna pranešti, kad neseniai neteko aktyvios VR paramos komiteto narės Vidos Radvenienės, kuri dalyvavo ne tik komiteto veikloje, bet ir aktyviai rėmė atskirus VR atstatymo projektus asmeninėmis lėšomis. Malonu, kad tarp mūsų yra ir daugiau aktyvių narių – Milda Napjus ir jos šeimos nariai atskiriems VR projektams remti paaukojo ne vieną dešimtį tūkstančių dolerių.

Nuoširdžiai dėkoju visiems Valdovų rūmų atstatymo rėmėjams, aukotojams ir paramos JAV komitetui, kuris aktyviai dirba, siekdamas tikslingai panaudoti aukotojų paskirtas lėšas. □

Regina Narušienė – Valdovų rūmų paramos komiteto JAV pirmininkė.

BALZEKO LIETUVIŲ KULTŪROS MUZIEJUS

Gruodžio 7 dieną, 10 val. r. Balzeko lietuvių kultūros muziejuje rengiama **Kalėdinių ornamentų iš šiaudelių gaminimo pamoka**, kuriai vadovaus menininkai **Don Astras** ir jo žmona **Kathy**.

Pamokos kaina **25 dol.**, (muziejaus nariams – **10 dol.**).

6500 S. Pulaski Rd., Chicago, IL 60629 • tel. 773-582-6500 •

www.balzekasmuseum.org

Nepažįstama, bet sava nenuorama ant motociklo

Romualdas Kriaučiūnas

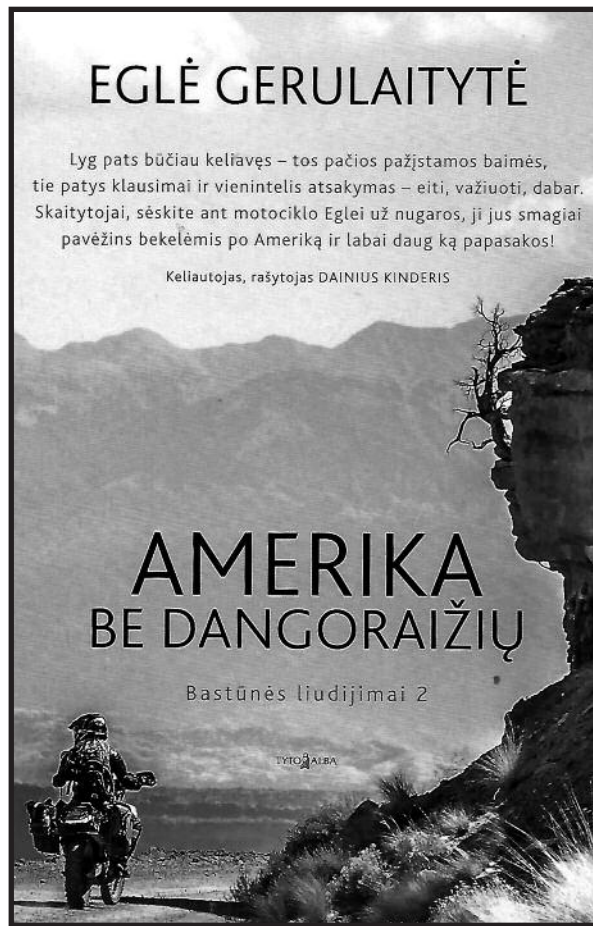
Susidariau įvaidį, kad autorė yra nenuorama. Parūpo, ar tame žodyje nėra ko nors neigiamo, pasitikrinau lietuvių kalbos žodyne. Ten radau, kad nenuorama – tai asmuo, kuris nerimsta, nesustygsta vietoje. Tad, mano manymu, pataikiau. Aš tikrai jos nepažįstu ir nieko apie ją iki šiol nebuvau girdėjęs, bet susidaro įspūdis, kad ji – sava. Šioje knygoje ji su savo Suzuki DR 650 motociklu, pavadintu Liuciferiu, apskriejo Šiaurės bei Centrinę Ameriką ir kai kurias Karibų jūros salas.

Knygoje aprašomos Amerikos įdomybės ir gyvenimas, navahų legendos, aligatorių medžiotojai, vudu raganos, Niufaundlando žvejai, Meksikos ir Gvatemalos indėnai, uždaroji socialistinė Kuba ir paslaptingos Karibų salų gentelės – visos šios istorijos, tikros ir nepadailintos, keistos ir kasdieniškos, knygoje atgyja kelionių dienoraščių forma, - rašoma knygos galiniame viršelyje. Autorė man sava, nes pritariu jos troškimui aplenkiant dangoraižius susipažinti su Šiaurės ir Centrine Amerika, su Karibų jūros čiabuviais. Kadaisė per pusę milijono mylių susukau ant motorų skaitliukų. Daug kur man su šeima teko buvoti su motornamiuku ir iš daug atokiau susipažinti su Kanados Labradoru, Uolėtaisiais kalnais Amerikos vakaruose, Kalifornijos bei Louisianos gyvenimu, Meksikos vario tarpekliams ir tarahumara indėnais. Teko lankytis (bet ne stovyklauti) ir Gvatemaloje, Jamaikoje, Panamoje. Priešpaskutinėje knygos eilutėje rašoma, kad tekant saulei, tolumoje subaltavo senieji Kartachenos mūrai Kolumbijoje. Apie tai gal skaitysim kitoje autorės knygoje.

Ši jau antroji autorės, persiritusios trisdešimtuoju metų, knyga apie keliones motociklu sudaryta iš trylikos skyrelių. Kiekviename jų susiduriama su kuo nors ypatingu ir skirtingu. Pvz., Kanadoje omarai ilgą laiką buvo laikomi antrarušiu maistu, tetinkamu tarnams ir kaliniams. „Niufaundlande pagaliau ir vėl pajutau, jog iš tiesų gyvenu. Elegantiškoji Europa, didieji, naivieji Vakarai ir neurotiški Amerikos rytų pakrantės priemėsčiai staiga nesugražinamai nutolo: kasdien vis laisviau kvėpavome miškų oru. Kiekvieną vakarą besileidžianti vėsa vis greičiau užmigdydavo besapniū miegu. Pinigai, ambicijos, motociklų kolekcijos, pensijų fondai, socialinės medijos ir nerimas čia staiga neteko prasmės ir galios: svarbu buvo rasti ramią paežerę nakvynei, pamatyti briedžio jauniklį, smalsiai uostinėjantį orą, sėdėt ant minkštų eglėlių spyglių ir žiūrėti į žvaigždėtą dangų, kol vidurnakčio miglos paslėpdavo mėnulį” (psl. 105.). Tokią ir panašią idiliją dažnai pasivydavo realybė. „Nors keliavome apsirengę viską, ką tik turėjome, šaltis negailestingai lindo už striukių, rangėsi pečiais ir stingdė pėdas batuose (...) Iki Gus Bejaus dar buvo likę per šimtą kilometrų, o aplink nesimatė nė gyvos dvasios” (psl. 111).

Šiek tiek teko išsižeisti skaitant apie Michigano valstiją: „Palikę viskuo nusivylusį, pasidavusį Mičiganą, leidomės skersai Indianos ir Ilinojaus..” Pasirodo, kad išvadas apie Michiganą autorė padarė iš Kanados tiltu pražiuosį Detroito miestą. Ją labiau sužavėjo Indianos valstijoje gyvenančios amišų bendruomenės ir arklių traukiami vežimai. Su savo palydovu, vardu Polas, pasiekus Colorado valstiją, mūsų nenuoramai tikrai pakilo nuotaika. „Abipus kelio pradėjo raudonuoti klevai, geltoni beržų lapai šiugždėjo po padangomis (...) Žvyrkelis siaurėjo, vyniojosi vis staigesniais posūkiiais, vietomis užverstas akmenimis, vietomis išraustas visureigių ratų, vietomis užverstas akmenimis (...) Sustoję nedidelėje apžvalgos aikštelėje, gėrėme kalnų tylą, iš burnų mums kilo šalčio garas, o aplink, žėrėdamos ledo kristalais, pasišiaušusios sniego pusnėmis, plytėjo San Chuano grandinės viršūnės” (psl. 135-136).

Persikelkime į Tasko Meksikoje. Tai kolonijinis ispanų palikuonių sidabro miestas. Kalvose išsi-mėčiusiuose kaimeliuose daugiausia gyvena indėnai ir metisai. Už pusantros valandos kelio žaliuose kalnų papėdėse rasime Iskateopaną, kuriame kas-

Eglė Gerulaitytė. *Amerika be dangoraižių. Bastūnės liudijimai 2. Tyto alba, Vilnius, 2019, 280 psl.*

met vyksta actekų imperatoriaus Kuautemoko festivalis. Autorė pastebi, kad nors dauguma meksikiečių yra karštai tikintys katalikai, bažnytinės tradicijos Meksikoje dažnai sumišusios su vietinių indėnų legendomis ir ritualais. Kuautemokas ir indėnams, ir metisams iki šiol simbolizuoja laisvę ir nepriklausomybę.

Pagaliau mūsų nenuorama su palydovu Polu pasiekia Kubą, kurioje išbūna tris savaites. Bajamo priemėsčiai jai priminė vaikystės Justiniškes, kur akis visur badė šūkiu apie produktyvumą, darbininkų vienybę ir partijų dorybę. Kuboje plakatai, skulptūros ir skelbimai šlovina Fidelį Castro, revoliuciją ir šviesų proletariato rytojų. Šalyje visko trūksta, bet žmonės prie to tarsi pripratę.

Kas yra girdėję apie Kuna Jalos saleles? Šios mažos salelės visiškai nepalietos civilizacijos. Kunai – nedidelė Panamos ir Kolumbijos indėnų gentelė, jau beveik šimtą metų šeiminkavo patys. Oficialiai šis

49 salų archipelagas su 55 000 gyventojų priklausė Panamai. Kuna išsikovojo dalinę nepriklausomybę 1925 m. ir nuo to laiko savo reikalus jos gyventojai sprendžia patys, netrukdomi ir nereguliuojami Panamos. Kapitonas Liudvikas paaikšino, kad būti translyčiu Kuna Jalos salose visiškai normalu. Anot jo, kunų genties indėnai neturi dviejų lyčių sąvokos, kaip mes Vakaruose. Jie turi moteris, vyrus ir omeggid, t.y. vyrus, kurie atrodo kaip moterys. Toliau knygos autorė aiškina, kad „trečiąją lytį” turėjo daugybė senųjų kultūrų visame pasaulyje. Šiaurės Amerikos indėnai translyčius vadino dviejų sielų žmonėmis, Indijoje egzistavo hidžros, Nepale – meti, o Samoa salose klestėjo fa'afafine – taip pat natūraliai priimami translyčiai.

Dar daugiau apie šių salelių gyventojų tradicijas ir kultūrą. “Pas mus viską – beveik viską sprendžia moterys. Kai vaikas išteka, jis priima merginos pavardę ir persikelia į jos namus. Žmona sprendžia, ar vyras gali savo laimikiu, pavyzdžiui, sužvejotomis žuvimis, pasidalinti su savo tėvais, broliais ir seserimis. Moteris simbolizuoja Motiną Žemę, kuri maitina, taigi mūsų moterys yra itin gerbiamos ir vertinamos”, – pasakojo salelių žinovas Davidas. Teigiamai moteris aptaria ir knygos autorė, sakydama, kad kunų mergaitės, moterys ir merginos atrodė kur kas laimingesnės ir šnekesnės negu majų moterys Gvatemaloje ar tarahumarų genties moterys Meksikoje.

Pasiekėme knygos pabaigą. Juodoje Karibų naktėje, senutei norvegų žvejų škunai braškant, autorė pagaliau suprato, jog atsidūrė namie. „Namai buvo jūra ir kelias, motociklo balnas ir sučiuręs miegmaišis. Namai visuomet buvo čia pat: sidabrinės eglės ir pasakos apie girių kaukus, Nidos kopos ir Vilniaus senamiesčio gatvės po lietaus, tėvo laiškai ir bičiulės balsas. Namai buvo Niufaundlando žvejai ir banginiai, Uolinių kalnų viršūnės ir Didžiųjų lygumų prerijos, Šiaurės Meksikos dykumos ir Gvatemalos ugniakaliai, namai buvo Kuboje ir Kuna Jalos salyne. Namai buvo čia ir dabar, vakar ir rytoj” (psl. 277).

Pabaigai dar keletas apibendrinimų apie knygą ir jos autorę, internete pasivadavusia motokeliautoja. Knyga įdomi, vertinga ir tiesiog žavinga! Ji nėra kokių nors turistinių kelionių apibendrinimas ar vadovas, bet išgyventų momentų, jausmų ir įžvalgų dienoraštis. Joje telpa daugybė nuotraukų, bet nė prie vienos nėra jokio paaikškinimo. Gal tai sąmoningas noras skaitytoją pakviesti tapti bendrakeleiviu. Aprašymo pradžioje autorę pavadinau nenuorama. Atrodo, kad ji pati save suvokia kaip bastūnę. Gal dar tiksliau būtų ją pavadinti gyvenimo poete ir kasdienybės inžiniere. □

Amišai Amerikoje

Scanoramos pradžiamokslis

Ieva Marija Mendeikaitė

Šią savaitę prasidedančiam naujam „Scanoramos“ – vieno iš seniausių kino festivalių Lietuvoje – sezonui yra svarbu atminti aukštą festivalio meninę vertę ir šio festivalio puoselėjamą kultūrinę sąmonę Europoje. „Scanorama“ – vienas didžiausių ir įsimintiniausių rudens sezono tarptautinių kultūrinių kino įvykių, kasmet suburiantis daugiau nei 40 000 kino gerbėjų. Kiekvieną lapkritį festivalis pristato rinktinis filmus iš Europos ir kritikų „numylėtinius“ iš kitų žemynų. Į tokį „atrinktųjų“ sąrašą gali pakliūti ne visi – filmai, kurie atrenkami, turi atitikti aukštos meninės vertės kriterijų. Kadangi „Scanorama“ nuo pirmųjų festivalio dienų savo koncepciją pateikė kaip einančią išvien su Europos kino vertybėmis bei akcentuojančią šiaurietišku ir baltiškųjų dimensijų artumą, taip apgalvotai kūrė ir jungė bendraeuropinį kontekstą.

Kadangi naujo „Scanoramos“ sezono programą sudaro galybė filmų, festivalio vadovė Gražina Arlickaitė kiekvienais metais sudaro savo mėgstamiausių filmų dešimtuką, kad galbūt neturintiems laiko arba nežinantiems, kurį filmą reikėtų pamatyti šiemet, būtų lengviau pasirinkti. Apie savo atrinktus filmus G. Arlickaitė sako: „Nemėgstu išskirti iš visos programos keleto filmų. Tai darydama griauanu harmoningą festivalio programos dermę, kurios taip siekiu. Tačiau rinktis reikia, tad į siūlomą manąjį dešimtuką įrašiau filmus, kurie geriausiai atspindi man rūpimus kino plotus, kai renku filmus festivaliui: iškilios pavardės ir ryškūs debiutantai, kino kalbos įvairovė, skirtingi stiliai ir temos. Tiesiog geri filmai. Jeigu pamatysite filmą, kuris netilpo į šį dešimtuką, tai bus jūsų asmeninis atradimas.“

Šiemetinių Gražinos Arlickaitės filmų dešimtuką sudaro šie filmai: 1. „Paslėptas gyvenimas“, rež. Terrence Malik, 2019, 2. „Apie begalybę“, rež. Roy Andersson, 2019, „Suvenyras“, rež. Joanna Hogg, 2019, 4. „Šeimos paslaugos“, rež. Werner Herzog, 2019, 5. „Šnipė“, rež. Jens Jonsson, 2019, 6. „Dievas yra, jos vardas Petrunija“, rež. Teona Strugar Mitevska, 2019, 7. „Atotrūkio metai“, rež. Ulrich Köhler, Henner Winckler, 2019, 8. „Svaigulys“, rež. Mans Marlind and Björn Stein, 2019, 9. „O tada mes šokom“, rež. Levan Akin, 2019, 10. „Serbė“, rež. Nebojša Slijepčević, 2019.

Antruoju numeriu pažymėtas festivalio programos kūrėjos pasirinkimas „Apie begalybę“ sudomino ir mane, ir sprendžiant iš to, kad bus rodomas didžiausioje kino salėje Lietuvoje – kitus festivalio gerbėjus. „Apie begalybę“ – švedų kino režisieriaus Roy Anderssono filmas, kuriame senovės graikų mitų įkvėptas pasakotojas per švelnią sapno miglą vedžioja mus po žmogaus gyvenimo grožį ir žiaurumą, apstumą ir skurdą. Nereikšmingos kasdienybės akimirkos pasijęja istorinius įvykius ir stoji greta į priešakinę liniją: pora žingsniuoja per karo nusiaubtą Kelną, merginos šoka gatvėje priešais kavinę, o prieš sutriuškinta armija užklysta į karo belaisvių stovyklą. Ši išpūdinga odė ir rauda suka amžinybės kaleidoskopą ir tęsia amžinąjį pasakojimą apie neįveikiamą žmogiškosios būties trapumą. „Argi tai ne fantastiška? – Kas? – Viskas.“ – viena iš filmo anonse pateikiamų dialogų linijų. Venecijos kino festivalyje „Apie begalybę“ gavo geriausio režisieriaus apdovanojimą.

Kitu savo festivalio programos atradimu laikyčiau Federico Bondi filmą „Dafnė“. Nors šis filmas nėra įtrauktas į G. Arlickaitės filmų sąrašą, manau, kad jis taip pat nestokoja didelės meninės vertės ir išpūdzio, palikto po seanso. „Dafnė“ – neperdėtai jautri ir nuoširdi istorija apie trisdešimtmetę merginą, kuri gimė su Dauno sindromu. Tai netrukdo jai gyventi visavertiškai – ji turi mėgstamą darbą ir

Federico Bondi „Dafnė“

Hanso Peterio Mollando „Vogti arklius“

mylinčią šeimą. Kai netikėtai miršta jos motina, Dafnė vėl pademonstruoja savo stiprybę ir sugeba toliau gyventi šios tragedijos akistatoje. Tačiau jos tėvui sekasi prasčiau ir šis vis giliau klimpsta į depresiją. Gelbėti jį teks Dafnei. Filme „Dafnė“ italų režisierius įtaigiai demonstruoja, kad branda – procesas, kuri galima išgyventi būnant bet kurio amžiaus. Tarptautiniame Berlyno kino festivalyje „Dafnė“ gavo FIP-

RESCI apdovanojimą.

Trečiasis asmeninis „Scanoramos“ favoritas – Hanso Petterio Mollando Norvegijoje ir Lietuvoje filmuotas „Vogti arklius“. Tai filmas apie vyrą, kuris, palaidojęs tragiškai žuvusią žmoną, būdamas 67 metų grįžta į gimtuosius namus Norvegijoje. Aplink viešpatauja gili žiema, bet tai netrukdo vyro mintims nukeliauti į 1948 m. vasarą. Pasirodžius kaimynui Larsui, juodu atgaivina praeities įvykius, negrįžtamai sudaužiusius jų šeimas, kai siaubinga nelaimė aptemdė laimingą penkiolikmečio vaikystę ir užbaigė šviesios nekaltybės amžių. Šis filmas – tai įstabios gamtos fone vykstanti epinė brandos drama, aprėpianti platų žmogiškų jausmų spektrą nuo meilės iki netekties, nusivylimo ir kaltės. „Vogti arklius“ Berlyno kino festivalyje gavo „Sidabrinį lokį“ už meninį indėlį, o „Amanda“ apdovanojimuose pelnė geriausio norvegiško filmo pripažinimą.

Tačiau tikriausiai ne taip ir svarbu, kokius filmus išsirinksite pamatyti „Scanoramoje“, nes kiekvienas jų – savotiškas meninės vertės projektas, kuris tikrai neapvils.

Roy Anderssono „Apie begalybę“

Muzikos apžvalga. SPALIS

Atkelta iš 3 psl.

Tuoju po to šiame koncerte pirmą kartą nuskambėjo Intermezzo styginiams, sukurtas dar 1966-aisiais, inteligentiškai smagi pjesė. Grynu intelektu pasižymi Dedikacija Julijui Juzeliūnui, akimirkos trukmės pjeselė iš variacijų ciklo, parašyto skirtingų autorių – Julijaus Juzeliūno kompozicijos studentų – profesoriumi pagerbti.

Ypatyngomis intencijomis išsiskiria veikalas „Ženklas“ poeto Mindaugo Tomonio (1940–1975) eilėmis. Poetas buvo nukankintas sovietinių struktūrų, pakenkta ir jo šeima. Muzika savomis priemonėmis perteikia siaubą, kentėjimą, amžinosios Tylos viziją. Kūrinys pradamas šaižiu švilpuko garsu, polifoninė melodijų pynė skandina tarsi pelkė. Baigiamojoje padalose pasirodąs sopranas sutaiko su lemtimi ir mintys švelniai prašvinta: „ateik pas mane/į amžiną Tyla/ilsėsimes smėlyje/vėjo upėje/kas tau sakė/kad žemėj tamsu/švies veidai/po velėna/kai žvelgsim/į dangų“ („Kvietimas“). Soprano partiją nuostabiai atliko Simona Liama.

Koncertas baigėsi kantata „Po šituo stogu“, apdainuojančia kompozitoriaus giminės kraštą, Anykščių žemės šventą grožį. Antano Baranausko tarmiškai užrašytos eilės ir jas užliejusi muzika tapo nenusakomai jautri veikalas. Galime sakyti, kad kantata – šventas kūrinys, susitelkęs atverti gėrį ir grožį bei kupinas žmoniškų sentimentų.

Jame apgiedamas F. R. Bajoro gražus, žmonelių kūrybos apsuptytas vaikystės kraštas: „Anykščių miestas, /Kalnais apriestas, /Pakraščiais/ šventas upelas, /Lunka bažnyčių/ Visų uilyčių/Kasnedel'/Visi žmonelas, /giesmėm ir maldom, / Net klausyt saldu, /Bažnyčio mūrus siaudyna, /Dieviškų širdį griaudina.“ Svarbiausia – „Tina Lietuva per amžius buva.“

Lyginant su ankstesniais atlikimais, šįkart kantata suskambo šventiškausiai. Su Šv. Kristoforo kameriniu orkestru ją giedojo jungtinis choras, susibūręs iš Nacionalinės M. K. Čiurlionio menų mokyklos gimnazistų choro ir kamerinio choro „Aidija“, o prie dirigento pulko M. Barkauską pakeitė minėtų chorų vadovas Romualdas Gražinis, nuo seno giliai jaučiantis F. R. Bajoro muziką.

Lietuvos nacionalinės filharmonijos ansamblis „Musica humana“ išleido intriguojančią kompaktinę plokštelę „Vizijos“. Joje – 17 kūrinų, atsiradusių 16 a. pabaigoje, 17–19 amžiais ir parašytieji 20 a. gimusių kompozitorių. Plokštelės baigiamasis kūrinys – dainų šventė išpopuliarėjusi Galinos Savinienės ir Justino Marcinkevičiaus „Lietuva“, aranžuota klavesinininko Gedimino Kviklio. Jo aranžuota didžioji dalis įrašo kūrinų, išskyrus Čiurlionio preliudus (orkestruotojas nenurodomas), Naujajai pjesė ir mūsų dienomis dirbančių autorių opusus. Į plokštelės programą įtraukta šiuolaikinių klaipėdiškių – Loretos Narvilaitės, Remigijaus Šileikos - kūrinų, ansamblio „Musica humana“ meno vadovo ir dirigento, obojus profesorius Roberto Beinario žmonos kompozitorės Vaidos Striaupaitės-Beinarienės pjesė, Eduardo Balsio ir jo kompozicijos studentų Algirdo Martiņačio, Jono Tamulionio opusai.

Prieš juos pateikiama Juozo Tallat-Kelpšos išplėta liaudies daina, visų

laikų populiariausias lietuviškas kūrinys – Juozo Naujajai „Svajonė“. Kultūrinę savigarbą žadina primenama „ikičiurlioniškųjų“ istorinių epochų muzika. M. K. Čiurlionio globojusio grafo Mykolo Oginskio senelis Mykolas Kleopas (1765–1833), žymiojo polonezo „Atsiveikinimas su tėvyne“ autorius, buvo išsilavinęs aukštas (diplomato, išdininko) pareigas ėjęs LDK didikas, kartu – gana garsus kompozitorius, simpatišku, šiandien palygintume – šubertiško stiliaus kūrinių autorius. Jo plunksnai priklauso net opera „Bonapartas Kaire“. Plokštelėje įrašytas jo Polonezas d-moll.

Kompozitoriui iš Radvilų dinastijos Motiejui (1749–1821) atstovauja Sonatinos G-dur smuikui ir klavyriui transkripcija fleitai, obojui ir styginiams. Šalia pateikiama Kristupo Radvilos Vilniaus rūmų vargonininko Andriaus Rohačevskio (17 a. I p.) Kanconą, Vilniaus akademijos vicekanclerio jėzuito kompozitoriaus Martyno Krečmerio (17 a.) moteto „Sacerdote Dei“ dvi dalys. Albumo 2-as takelis paskirtas Žygimantui Liauksminui (1596–1670). Ši renesansinio išsilavinimo asmenybė buvo tapusi tikra garsenybė Europoje. Plokštelėje skamba viena iš jo parašyto vadovėlio giesmių. Albumo pradžia žymi siuita, sudaryta iš ankstyviausių išlikusių natų, siekiančių ankstyvąjį renesansą. Kūrinius su ansambliu įrašė keletas solistų: Simona Liama (sopranas), Steinas Skjervoldas (baritonas), Algirdas Vizgirda (fleita), Robertas Beinaris (obojus).

Kompaktinę plokštelę „Laukinės gėlės“ išleido Alvydas Jegelevičius, vienas garsiausių lengvosios muzikos kompozitorių ir atlikėjų. 70-metį atšventusio A. Jegelevičiaus kūrybos kraitėje slypi įvairių žanrų populiariosios muzikos kūriniai. Labiausiai žinomos jo dainos „Baltas lino gyvenimas“, „Bėga vaikai per žalius rugius“, Stasio Povilaičio mėgta „Vakarų giedrumoj“ (Elenos Merzginaitės ž.), „Eik, vaike, eik“ (Jurgio Kunčino ž.), „Pirmosios gėlės“ (V. Bložės ž.). Tikriausiai daugelis prisimena A. Jegelevičiaus grupę „Gedimino vyrai“, traukusią ju perkurtas patriotines žygio dainas („Palinko liepa šalia kelio“ ir pan.).

Tačiau tenka apgailestauti, kad iš televizijos archyvo neiškeliamas sovietmečiu uždraustas poetinis-muzikinis Gražinos Aleksandravičiūtės režisuotas filmas „Žeme, nepalik mūsų“ (1980), sukurtas pagal anksti mirusio legendinio poeto Arvydo Ambraso eiles. Filme jas skaito aktorius Petras Mendeika, savo dainas A. Ambraso tekstais dainuoja Alfredas Kukaitis, Gintarė Jautakaitė, A. Jegelevičius, epizoduose vaidina Ramūnas Abukevičius, Čiurlionio meno mokyklos mokinių styginių ansamblis – šis nuostabus, unikalaus pobūdžio filmas mūsų laikais nėra praradęs grožio.

Nerimstantis A. Jegelevičius pastaraisiais metais sumanė publikuoti savo dainų plokšteles, grupuodamas pagal žodžių autorius. Pernai pasirodė plokštelė Elenos Mezginaitės eilėmis „Baltas lino gyvenimas“, šių metų spalį – kūriniai Vytauto Bložės eilėmis. Rengiant plokštelių bukletų anotacijas, bendradarbiavo rašytoja Birutė Jonuškaitė, literatūrologė prof. Viktorija Daujotytė. Pastaroji rašo: „Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal

ALVYDAS JEGELEVIČIUS ir VYTAUTAS P. BLOŽIS DAINOS

1. PIRMOSIOS GĖLĖS (duo) A. Jegelevičius (vokalas), Vokalinis ansamblis, Vad. L. Vilkonius, LRT LMO*, 1979 m.
2. NAKVYNĖ SAULĖS NAMUJOS aida R. Petrikaitė (vokalas), Vokalinis ansamblis, Vad. G. Alimovas, LRT LMO, 1981 m.
3. SMUKLO STYGOS aida A. Jegelevičius (vokalas), LRT LMO, 1983 m.
4. ŽVILKELIAI aida R. Petrikaitė (vokalas), Vokalinis ansamblis, Vad. L. Vilkonius, Vokalinis ansamblis, Vad. A. Fedotovas, 1980 m.
5. LAUKINĖS GĖLĖS aida V. Kaulauskas (vokalas), LRT LMO, 1985 m.
6. SĖSK PRIE LIGNĖLĖS aida V. Kaulauskas (vok.), V. Senelė aida, 8. LOPŠNĖ aida L. Vilkonius (vokalas), Vok. kvartetas, Vad. L. Vilkonius, LRT LMO, 1982 m.
7. SEN ūris LRT Vokalių choras (a cappella), Memo vad. ir dirg. A. Girdžauskas, 1986 m.
- * - meno vadovas ir dirigentas Alvydas Rončius

+ bonus

10. PIRMOSIOS GĖLĖS aida R. Kaulauskas (vok.), Lemojy, CD 5892 - MP3 agentūra.
11. SMUKLO STYGOS aida R. Kaulauskas (vok.), L. Urbanas (vok.), CD 6290 - UAB „A prior (grupė)“.
12. SĖSK PRIE LIGNĖLĖS aida A. Jegelevičius (vok.), ansamblis, Vad. G. Alimovas, LRT LMO.
13. LAUKINĖS GĖLĖS aida V. Kaulauskas (vok.), Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.
14. PIRMOSIOS GĖLĖS aida A. Jegelevičius (vokalas, instrumentai), CD - UAB Zui records.

Bendra trukmė 57:42

Takelis restauravė R. Nomicaitė, albumo dizainas I. Baltušienė

ALVYDAS JEGELEVIČIUS

Alvydas A. Jegelevičius, dainos pasižymi turtingomis ir žavomis skambesiu spalvomis, jas sudarantis ir laikinai melodinis. Kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

„Kur veda žodžių pėdsakai? – klausiamas Vytauto P. Bložės eilėraščio, parašyto dar daugiau nei prieš pusimtį metų. Atsakoma: „Pėdsakai veda į ten, kur baigiasi pėdsakai.“

„Kur baigiasi žodžių pėdsakai, prasideda muzika, – galima ir taip atsakyti. Vytauto P. Bložės dainų pasaulis tarsi per visą istoriją. Muzika prasideda jo žodžiuose: rimtose, atpažinti, melodingose dainų sąlygose. Vra tokiu būdu, eilėraščių, ir kūrinių muzika tarsi pleveta, tereikia į ją įdėti, atspėti jos rakstą. Muzika – daina, suteikia žodžiui bangą. Banga ir kaip lėkė, kaip prilydinti ritmas, ritmas, ritmas, ritmas, tarsi perveikiantis žmogų į kitą būties krantą.“

Dainų Bložis ir ir tik žodžių. Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas Jegelevičius gimė (1929-10-23) ir V. Kaulauskas (vok.) Vilniaus aida, Vad. A. Kulkauškas.

Šiandien muzikavimo poetas, klausius, girdėjimo tenka dainų jo tekstuose. Populiarusios lietuvių muzikos kelias mūštąug nuo septintojo praejusio amžiaus vidurio – galimų šios muzikos ir šio poeto eilėraščių pradžia. „Atsinaujimas“ – „Kur, mus šaukiamas“, „Jūlia, oi jūlia kas vakar“, „Prie apšviesto seno namo“ ir daugelis kitų.

Ne, visų žinomių neįmanoma.

Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, tekstų kūrėjas, ansamblių vadovas, Vytauto P. Bložės poeziją yra pasirinkęs pagal artimumą, perprasęs jos prigimtinių dainingumą, dainingumą, dainingumą, dainingumą ir dainingumą. Alvydas Jegelevičius, kompozitorius, atlikėjas, rašytojas Alvydas Augustinas